

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň JUDr. Moniky Javorové a Mgr. Jarmily Úředníčkové v právní věci žalobce **M. R.**, zastoupeného Mgr. Markem Bukovským, advokátem se sídlem Vsetín, Na Příkopě 814, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem Zlín, tř. Tomáše Bati 21, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.2.2014 č.j. KUZL-66371/2013, ve věci správního deliktu,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 6.2.2014 č.j. KUZL-66371/2013 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9.800,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Bukovského, advokáta se sídlem Vsetín, Na Příkopě 814.

Odůvodnění:

Žalobou ze dne 17.4.2014 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu ve Valašském Meziříčí ze dne 19.9.2013 č.j. R/D/28218/2013/Br a rozhodnutí správního orgánu ze dne 19.9.2013 bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobci za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč a dále povinnost zaplatit náklady řízení paušální částkou 1.000,- Kč. Uvedeného správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Ford Focus, reg. zn. X v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť z výše uvedeným vozidlem blíže neustanovený řidič stál dne 20.3.2013 v době nejméně od 7:55 hod. do 8:10 hod. v sektoru ražónové očisty města na ul. Kraiczova v obci Valašské Meziříčí, ačkoli tam bylo přenosnou dopravní značkou IP25a „Zóna s dopravním omezením“, jejíž součástí byla dopravní značka B29 „Zákaz stání“, a pod níž byl umístěn nápis: „RAJÓNOVÁ OČISTA od 19.3. do 22.3. v době 6⁰⁰ – 15⁰⁰ hodin“ a dodatková tabulka E13 s nápisem: „20.3.2013 Králova (od ulice Sokolská po ulici Příční), 1. máje + sídliště, Kraiczova, Karasova, Havlíčkova (od ulice Kraiczova po ulici Příční), Blahoslavova (od ulice Kraiczova po ulici Příční), Fügnerova (od ulice Kraiczova po ulici Příční), ulice Příční Chodník – Sokolská (od ulice Králova přes Vsetínskou po ulici Na Vyhliďce)“, stání vozidel zakázáno, čímž jako provozovatel vozidla porušil povinnost stanovenou v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobci byla za tento správní delikt uložena pokuta ve výši 1.000,- Kč. Dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce namítal, že nebyly splněny podmínky pro zahájení předmětného správního řízení o správním deliktu, neboť totožnost řidiče byla známa správnímu orgánu již z podkladu pro zahájení řízení a ten nebyl oprávněn vydat výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Uvedl, že v úředním záznamu Městské policie Valašské Meziříčí č.j. MěÚVM 13442/2013 ze dne 22.3.2013 je konstatováno, že dne 22.3.2013 na služebnu MP Valašské Meziříčí se dostavil řidič vozidla reg. zn. X pan M. R., nar. X, bytem O. 131. Skutečnost, že i ve výzvě podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu byl žalobce vyzván ke sdělení totožnosti řidiče a že na tuto výzvu nijak nereagoval, nemůže být přičítána k jeho tíži, neboť jednak neodpoví-li provozovatel vozidla na výzvu správnímu orgánu, nezbavuje tato okolnost správní orgán povinnosti učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jednak je správní orgán povinen postupovat s náležitou pečlivostí a je povinen zjišťovat i sám podklad pro rozhodnutí, navíc v situaci, kdy informace o řidiči vozidla jsou uvedeny přímo v podkladech pro zahájení řízení. Poznamenal, že na městské policii nijak nepopíral, že by byl řidičem, pouze nesouhlasil z důvodů v žalobě dále blíže rozvedených, že by spáchal delikt, který mu byl kladen za vinu. Na výzvu správního orgánu určené provozovateli (nikoli řidiči) vozidla tedy nereagoval, když to považoval za nadbytečné. Tuto skutečnost a identitu řidiče mohl prvoinstanční správní orgán zjistit nejen ze založeného úředního záznamu, ale například i výsledkem městských policistů v tomto záznamu uvedených, strážníka F. nebo strážníka R., kterým byla osoba řidiče známa. Správní orgán se však spokojil s pouhou formální výzvou, nezjišťoval skutečně osobu řidiče a dále postupoval zcela formálně pro správní orgán

nejjednodušším způsobem. Tímto mj. porušil své povinnosti vyplývající z § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, protože neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Takovýto postup správního orgánu je nezákonný. Závěr žalovaného, že v daném případě správní orgán učinil potřebné kroky ke zjištění osoby řidiče a že byly naplněny podmínky pro odložení přestupku podle § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona, jsou dle mínění žalobce zcela v rozporu s důkazním materiálem založeným ve spise a spolu s vadami správního řízení zakládají nezákonnost rozhodnutí.

Žalobce rovněž namítal, že vozidlo stálo na daném místě již před rozmístěním přenosných dopravních značek upravujících zákaz stání. On vozidlo naposledy řídil dne 10.3.2013, kdy jej zaparkoval na veřejném parkovišti. Od té doby vozidlo nebylo používáno. Správním orgánem nebylo dostatečně prokázáno, kdy došlo k rozmístění přenosného dopravního značení. Popřel, že by se tak stalo dne 11.3.2013. Při užití vozidla tak nebyla zjištěna porušení § 10 zákona o silničním provozu, tj. buď nedodržení povinností řidiče, nebo nedodržení pravidel provozu na pozemních komunikacích stanovených zákonem, a proto nebylo možno sankcionovat provozovatele vozidla v rámci objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

Žalobce dále namítal, že žalovaný mu kladl za vinu, že nezabránil tomu, aby řidič vozidla útočil (byť třeba i nedbalostně) obecně proti organizaci dopravy na určitém území, a to v době mimořádné situace. Poznamenal, že pojem řidič je definován v § 2 písm. d) zákona o silničním provozu jako účastník provozu na pozemních komunikacích, který řídí motorové nebo nemotorové vozidlo nebo tramvaj. Pojem „řídí“ je nutno vyložit jako aktivní jednání řidiče. V daném případě však nelze uzavřít, že by vozidlo bylo řízeno – zaparkováno – na daném místě poté, co tam byly umístěny přenosné dopravní značky zakazující stání motorových vozidel. Řidič v daném případě žádné povinnosti vyplývající mu ze zákona neporušil, neboť zastavil (vedl vozidlo do klidu) na dobu povolenou pro zastavení, která v době řízení nebyla nijak omezena. Po rozmístění přenosných dopravních značek (údajně 11.3.2013) nemohlo dojít k porušení povinností řidiče, když od 10.3.2013 zde nebyla žádná osoba, která by předmětné vozidlo řídila.

Žalobce rovněž namítal, že je-li mu kladeno za vinu porušení povinnosti dodržovat pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, v tomto případě § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, dle kterého je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen řídit se mj. dopravními značkami, pak ani toto ustanovení nebylo porušeno. Uvedl, že značka B29 upravuje zákaz stání. Stání je definováno v § 2 písm. n) zákona o silničním provozu jako uvedení vozidla do klidu nad dobu dovolenou pro zastavení. Již z definice stání vyplývá, že se rovněž jedná o aktivní činnost (uvedení, nikoli ponechání). Jinými slovy stání není rovno pojmu ponechání. Konstatoval, že může souhlasit se závěrem žalovaného, že provozování vozidla zahrnuje nejen jeho aktivní používání (užití), ale i umístění (pasivní ponechání) na pozemní komunikaci, avšak značka zákaz stání nezakazuje provozování vozidla jako celek (tj. složku aktivní i pasivní), zakazuje pouze stání, jakožto aktivní část provozování vozidla. Bylo-li vozidlo uvedeno do klidu v souladu s právními předpisy a místní úpravou dopravy na pozemních komunikacích, nemůže být takové jednání následně prohlášeno za protiprávní. Z uvedeného dle žalobce vyplývá, že nedošlo k žádnému porušení povinností řidiče ani k porušení dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích, a nemohlo tedy dojít ani

k sankcionování provozovatele vozidla na základě jeho objektivní odpovědnosti. Žalobce uzavřel, že nebyl zjištěn skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Vyslovil názor, že napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci v souladu s § 3 správního řádu. Jelikož správní orgán, ač učinil nezbytné kroky, nezjistil údaje k jednoznačnému určení řidiče vozidla, došlo k odložení věci ve smyslu § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona. Zaslání výzvy k úhradě určené částky bylo na místě, nebo z podkladu Městské policie Valašské Meziříčí nebylo zřejmé, kdo je osobou řidiče. Vozidlo žalobce bylo přistiženo při nedovoleném stání na pozemní komunikaci bez toho, že by jej strážníci viděli na tomto místě parkovat. Žalobce se dostavil teprve o dva dny později na služebnu městské policie, kde měl dle úředního záznamu uvést, že byl řidičem vozidla. Žalobci bylo výzvou k zaplacení určené částky dáno na výběr, zda sdělí ve formě podání vysvětlení osobu řidiče, popřípadě zaplatí určenou částku. Pokud žalobce na tuto výzvu nijak nereagoval, neměl správní orgán žádné relevantní a nevyvratitelné eventuálně dále dokazatelné poznatky o tom, že žalobce byl tím, kdo se dopustil vytýkaného přestupkového jednání. Správní orgán rovněž neměl ani žádné další informace, na jejichž základě by mohl najisto ustanovit osobu řidiče vozidla ve smyslu § 125h odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu.

Žalovaný dále uvedl, že v napadeném rozhodnutí podrobně odůvodnil, proč jednání řidiče (resp. provozovatele vozidla) lze považovat v dané situaci za protiprávní. Názor žalobce, že se může protiprávního skutku dopustit pouze protiprávním konáním a nikoliv pasivitou, neobstojí. Při zákazu stání na konkrétním místě nepředstavuje z hlediska bezpečnosti a plynulosti silničního provozu samotné zpomalení vozidla a jeho „uvádění do klidu“, ale právě jeho delší přítomnost na zakázaném místě. Ze spisu je zřejmé, že dopravní značení bylo umístěno 7 pracovních dnů před plánovanou očišťovnou, tedy před jeho faktickou účinností.

O žalobě krajský soud rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Krajský soud předně konstatuje, že žaloba ze dne 17.4.2014 byla podána včas, neboť rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci 19.2.2014 (§ 72 odst. 1 s.ř.s.).

Podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Podle ust. § 125f odst. 4 téhož zákona, obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a

- a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo
- b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Podle ust. § 125h odst. 1 citovaného zákona, obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud

- a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,
- b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a
- c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

V rozsudku č.j. 1 As 131/2014-45 se Nejvyšší správní soud zabýval výkladem citovaného § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů a uvedl, „že správní delikt provozovatele vozidla vymezený v § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích lze chápat jako delikt subsidiární. Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (§ 125f odst. 4 zákona o silničním provozu). Primárně tedy za spáchaný delikt odpovídá řidič vozidla. Až tehdy, nelze-li skutečného řidiče na základě žádných důkazů či indicí zjistit a vést proti němu přestupkové řízení, nese odpovědnost za delikt provozovatel vozidla. Ten se uvedené odpovědnosti může zbavit jen na základě zákonem předvídaných liberačních důvodů. Z výše naznačené systematiky zákona o silničním provozu vyplývá, že nejprve musí být zjišťován pachatel přestupku. Existuje-li bezprostředně po zjištění přestupku osoba podezřelá z přestupku, je jí při splnění zákonných podmínek umožněno projednání věci v blokovém řízení. Pokud věc neskončí projednáním v blokovém řízení, následuje zahájení přestupkového řízení s podezřelým z přestupku. Skončí-li poté přestupkové řízení zastavením řízení, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno (§ 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu), je zahájeno řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla. Výzva provozovateli vozidla podle § 125h citovaného zákona se v takovém případě nevydává, neboť totožnost řidiče byla po zjištění přestupku známa (pro vydání výzvy nebyla splněna podmínka dle § 125h odst. 1 písm. b) zákona). Oproti tomu v případě, kdy bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku není totožnost řidiče známa a není ani zřejmá z podkladu pro zahájení řízení (podmínky dle § 125h odst. 1 písm. b) zákona jsou naplněny), přistoupí správní orgán k vydání výzvy podle § 125h zákona o silničním provozu, v níž provozovatele vozidla vyzve k uhrazení určené částky odpovídající pokutě v blokovém řízení a poučí jej o možnosti sdělit správnímu orgánu údaje o totožnosti řidiče vozidla. Pokud pachatele přestupku nelze ztotožnit a ani indicie obsažené v podkladech pro zahájení přestupkového řízení nenasvědčují tomu, že by pachatelem přestupku mohla být určitá osoba, nelze s takovou osobou věc projednat v blokovém řízení. Výzva dle § 125h zákona o silničním provozu adresovaná provozovateli vozidla se vydává jen v případech, kdy bezprostředně po spáchání přestupku není ani z podkladu pro zahájení přestupkového řízení zřejmé,

kdo mohl být řidičem vozidla a vůči komu vést přestupkové řízení, a není tak možné s osobou podezřelou z přestupku věc projednat v blokovém řízení“, konec citace.

V dané věci tedy byla zásadní otázka, zda totožnost řidiče vozidla, se kterým byl spáchán přestupek, byla správnímu orgánu I. stupně známa nebo byla zřejmá z podkladu pro zahájení řízení. Pouze v případě, že by totožnost řidiče vozidla známa nebyla, a ani by nebyla zřejmá z podkladu pro zahájení přestupkového řízení, bylo na místě vydání výzvy provozovateli vozidla podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, jak judikovat Nejvyšší správní soud.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 22.3.2013 v 7:55 až 8:05 hod. kontrolovala hlídka Městské policie Valašské Meziříčí vozidlo Ford Focus reg. zn. X, jehož řidič nerespektoval dopravní značku B29 (zákaz stání), která byla součástí přenosné dopravní značky IP25a – zóna s dopravním omezením s dodatkovou tabulkou informující o rajónové očiště. Řidič se na místě nenacházel, proto hlídka městské policie za stěračem zanechala výzvu pro nepřítomného řidiče. V úředním záznamu strážníka T. R. ze dne 22.3.2013 je uvedeno, že dne 20.3.2013 v čase 7:55 až 8:10 hod. ve Valašském Meziříčí na ul. Kraiczova stálo osobní motorové vozidlo zn. Ford Focus, reg. zn. X na místě, kde to bylo přenosnou dopravní značkou IP25a/B29 (zákaz stání) zakázáno. Probíhala tam rajónová očista. Dále je v něm konstatováno, že dne 22.3.2013 se na služebnu Městské policie Valašské Meziříčí dostavil řidič vozidla reg. zn. X pan M. R., nar. X, bytem O. 131, s nímž strážník F. přestupek řešil. V úředním záznamu je dále napsáno, že tento přestupce nesouhlasil s tímto přestupkem, nechtěl jej na místě žádným způsobem řešit, proto mu bylo oznámeno, že celá záležitost se bude postupovat k dalšímu dořešení na Městský úřad Valašské Meziříčí s tím, že porušil § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Správní orgán I. stupně následně vydal podle § 125h odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích výzvu ze dne 29.3.2013, v níž žalobce jako provozovatele předmětného motorového vozidla vyzval k uhrazení částky 500,- Kč. Dále v ní uvedl, že podle záznamů v centrálním registru vozidel je provozovatelem motorového vozidla Ford Focus reg. zn. X a podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je mu uložena povinnost zajistit, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem o silničním provozu. Hlídkou Městské policie Valašské Meziříčí bylo zjištěno, že blíže neustanovený řidič s vozidlem provozovaným žalobcem Ford Focus reg. zn. X stál dne 20.3.2013 v době nejméně od 7:55 do 8:10 hod. v sektoru rajónové očisty města na ul. Kraiczova v obci Valašské Meziříčí, ačkoli tam bylo přenosnou dopravní značkou IP25a „Zóna s dopravním omezením“, jejíž součástí byla dopravní značka B29 „Zákaz stání“ stání vozidel zakázáno. Tímto porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně žalobce informoval o tom, že mu může sdělit ve stanovené lhůtě údaje o totožnosti řidiče vozidla, který v inkriminovaném čase skutečně řídil jím provozované vozidlo. V poučení bylo žalobci rovněž sděleno, že zaplacením určené částky podle této výzvy správní orgán v souladu s § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu věc výše uvedeného přestupku odloží. Neuhradí-li určenou částku a nevyužije-li práva písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve stanovené lhůtě, Městský úřad Valašské Meziříčí jako příslušný správní orgán zahájí řízení o správním

deliktu provozovatele vozidla. Ve spise je pak založen úřední záznam ze dne 10.6.2013 o odložení věci dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, z něhož se podává, že správní orgán I. stupně odložil věc, aniž zahájil řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit blíže neustanovený řidič motorového vozidla tov. zn. Ford Focus, reg. zn. X. Jako důvod odložení věci uvedl, že nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Ze spisu se dále podává, že správní orgán I. stupně zahájil řízení o správním deliktu s žalobcem jakožto s provozovatelem vozidla. Řízení skončilo vydáním výše uvedeného rozhodnutí ze dne 19.9.2013, kterým byla žalobci za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu uložena pokuta. Odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu ze dne 19.9.2013 bylo potvrzeno. Rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci 19.2.2014.

Na základě popsaného skutkového stavu krajský soud dospěl k závěru, že správnímu orgánu I. stupně nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu vůči provozovateli vozidla, neboť informace o osobě řidiče byla zachycena v citovaném úředním záznamu ze dne 22.3.2013, z jehož obsahu plyne návaznost na výzvu pro nepřítomného řidiče motorového vozidla ze dne 20.3.2013 a konstatuje se v něm, že se dne 22.3.2013 na služebnu Městské policie Valašské Meziříčí dostavil řidič vozidla reg. zn. X, který je identifikován jako osoba žalobce a je v něm informace o tom, že strážník s řidičem vozidla přestupek řešil, řidič s přestupkem nesouhlasil a nechtěl jej na místě žádným způsobem řešit. Z uvedeného podkladu pro zahájení řízení tak dle názoru soudu vyplývaly indicie o totožnosti řidiče vozidla. Skutečnost, že žalobce s přestupkem nesouhlasil a se strážníkem městské policie na služebně přestupek nechtěl žádným způsobem řešit, ještě neznamená, že v dané věci byly naplněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

Byla-li v dané věci potenciální osoba řidiče zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku, správní orgán měl s žalobcem zahájit řízení o přestupku. Pro vydání výzvy provozovateli vozidla podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu nebyla splněna podmínka dle § 125h odst. 1 písm. b) téhož zákona, tedy, že totožnost řidiče není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku. Jestliže správní orgán I. stupně zahájil a vedl řízení o správním deliktu za situace, kdy pro tento typ řízení nebyla splněna uvedená zákonná podmínka, a žalovaný toto pochybení aproboval, byl jeho postup nezákonný. Žalobní námitky žalobce, že totožnost řidiče vozidla byla správnímu orgánu I. stupně zřejmá z podkladu pro zahájení řízení, a to již citovaného úředního záznamu, a nebyla tak splněna zákonná podmínka pro vydání výzvy provozovateli vozidla podle § 125h zákona o silničním provozu uvedená v § 125h odst. 1 písm. b) zákona, jsou s ohledem na shora uvedené závěry krajského soudu důvodné. Protože zbývající žalobní námitky se týkaly samotného správního deliktu, pak vzhledem k výše vyslovenému právnímu názoru krajského soudu nebylo třeba se k jejich obsahu a důvodnosti pro nadbytečnost vyjadřovat, neboť řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla bylo zahájeno a vedeno nezákonně.

Z důvodů v tomto rozhodnutí uvedených krajský soud pro vadu dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. zrušil rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení a rozhodnutí.

O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že procesně úspěšnému žalobci přiznal na nákladech řízení částku 9.800,- Kč a uložil žalovanému povinnost zaplatit ji žalobci k rukám jeho zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Tato částka sestává za nákladů za právní zastoupení, a to z odměny za 2 úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (příprava a převzetí zastoupení, sepsí žaloby), 2 režijních paušálů po 300,- Kč podle § 13 odst. 1, 3 citované vyhlášky a soudního poplatku 3.000,- Kč. Náklady řízení je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 občanského soudního řádu, zákona č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za použití § 64 s.ř.s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 28.1.2016

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu